

عنوان مقاله:

جایگاه آموزش محیط زیست در سند چشم انداز ۱۴۰۴ و قانون اساسی ایران

محل انتشار:

فصلنامه راهبرد، دوره 25، شماره 3 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

سیدمحمد شبیری
مریم شیخ الاسلامی

خلاصه مقاله:

آموزش محیط زیست، یکی از راه حل های اساسی برای مقابله با بحران های محیط زیستی ناشی از فعالیت انسان است. هدف آموزش محیط زیست این است که درک و فهم شهروندان را درباره محیط زیست افزایش داده و در ایشان رفتاری را تقویت کند که لازمه بقا و بهبود کیفیت محیط زیست است. در این مقاله سند چشم انداز و قانون اساسی از بعد آموزش محیط زیست و با روش توصیفی تحلیلی بررسی می شود. تحلیل محتوای سند چشم انداز و قانون اساسی حاکی از آن است که ظرفیت های فراوان برای توسعه آموزش های محیط زیستی در این اسناد بالادستی وجود دارد. مهم ترین ابعاد محیط زیستی مندرج در سند چشم انداز ۱۴۰۴ عبارت است از: بهره مند از محیط زیست مطلوب، بهره مند از امنیت اجتماعی، برخوردار از دانش پیشرفته، امن، برخوردار از سلامت، رفاه، امنیت غذایی، به دور از فقر، الهام بخش، بهره مند از توسعه کارآمد، جامعه اخلاقی دارای تعامل سازنده و موثر با جهان. در این پژوهش ارتباط این ابعاد با آموزش های محیط زیستی تحلیل و توصیف می شود. باوجود اینکه مهم ترین اصل قانون اساسی مرتبط با آموزش محیط زیست اصل ۵۰ است، اما اصول ۳، ۸، ۴۳، ۴۵، ۵۱، ۱۰۰، ۱۰۴ و ۱۴۷ نیز از این بعد قابل تفسیر است. نتایج تحقیق مبین آن است که آموزش محیط زیست از طریق افزایش آگاهی، بینش، نگرش، دانش، مهارت و تعهد، جلب مشارکت و ارائه الگوهای عملی می تواند زمینه ساز اجرای این اصول و ابعاد مندرج در اسناد بالادستی شود. بنابراین آموزش های محیط زیستی برای رسیدن به برخی از ابعاد مندرج در سند ۱۴۰۴ و اجرای تعدادی از اصول قانون اساسی یک راهبرد اساسی محسوب می شود.

کلمات کلیدی:

سند چشم انداز ۱۴۰۴، قانون اساسی، آموزش محیط زیست

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1346319>

